

هیئت معاونت ملل متحد در افغانستان

دفتر سخنگوی
کابل – افغانستان

تلیفون: ۰۰۹۳ ۲۰ ۲۹۷ ۶۱۲۱ – ۰۰۳۹ ۰۸۳۱ ۲۴ ۶۱۲۱
پوست الیکترونیکی: spokesperson-unama@un.org
ویب سایت: www.unama.unmissions.org

کنفرانس مطبوعاتی (ترجمه کلمه به کلمه)

جلالتماب محمد آصف رحیمی وزیر زراعت، آبیاری و مالداري

آقای رابرت واتکینز، معاون نماینده خاص سرمنشی ملل متحد برای افغانستان و هماهنگ کننده امور بشري

آقای لوران سایارد، نماینده دفتر موسسه هماهنگ کننده اکبر در افغانستان

داکتر نیلاب مبارز از روابط استراتیژیک و دفتر سخنگوی یوناما

کابل، دوشنبه بیستم ویکم جولای سال ۲۰۰۹

یوناما: خانم ها و آقایان: صبح تان بخیر، من نیلاب مبارز از دفتر سخنگوی یوناما هستم. امروز افتخار دارم که سه مهمان عالیقدر را به شما معرفی نمایم. مهمانان ما در این هفته، آقایان، جلالتمآب رحیمی وزیر زراعت، آبیاری و مالداري، رابرت واتکینز، معاون نماینده خاص سر منشی ملل متحد برای افغانستان و آقای لوران سیلارد از دفتر اکبر که امروز در مورد مسایل بشری که افغانستان را متاثر میسازد، صحبت خواهند کرد.

آنها معلومات را در رابطه با بررسی پلان عمل بشری در اختیار شما قرار خواهند داد. این پلان عمل توسط ملل متحد، تمویل کننده گان و جامعه موسسات غیرحکومتی در هماهنگی نزدیک با دولت افغانستان طرح گردید. حالا، بدون صحبت بیشتر، من میخوام تا رشته سخن را به جلالتمآب رحیمی بسپارم.

محمد آصف رحیمی

به نام خداوند

نخست از همه می خواهم مراتب سپاس خود را حضور معاون نماینده خاص سرمنشی ملل متحد برای افغانستان در امور بشری و حضور رئیس دفتر هماهنگی موسسه غیر دولتی اکبر بخاطر گذارش بسیار عالی و مفصلی که در مورد اجرای کمک های بشری تهیه نموده و زمینه بازنگری این فراخوان ملی را که به همکاری موسسات بین المللی و ملل متحد و موسسات غیر دولتی و دولت افغانستان در ماه فبروری گذشته تهیه شده بود ایجاد کردند.

من به جزئیات این گزارش نمی پردازم، زیرا مطمئن هستم که معاون نماینده خاص در این خصوص با تفصیل سخن خواهند گفت. اما من چند نکته خاص دارم که می خواهم در این کنفرانس مطبوعاتی بیان کنم.

نکته اول این است که ما سه خبر خوش در این گزارش داریم.

خبر های خوب این است که میزان حد اوسط طول عمر از 41 سال در 1990 به 43 سال در میان جمعیت افغانها بالا رفته است و این یک شاخص واضح در مورد بلند رفتن سطح زندگی در افغانستان می باشد.

خبر خوش دوم این است که درآمد ناخالص سرانه در افغانستان که در سال 2001 به تحت 300 دالر بود حالا در سال 2009 به حدود 1000 دالر رشد نموده است.

بلاخره خبر سوم این است که حاصلات غله و میوه جات امسال به مراتب بهتر است که این یک نشانه خوب برای زندگی بهتر دهاقین افغانستان می باشد.

اما با بعضی از چالش های همده هم فرا راه همه ما هم درین گزارش به آن اشاره شده است.

شمار بیجا شدگان داخلی در افغانستان افزایش یافته است.

هنوز 31 درصد افغانها با کمبود مواد غذایی روبرو هستند.

هنوز هم سالانه 15000 نفر جان خود را به علت بیماری تویرکلوز در افغانستان از دست می دهند.

هنوز هم 2 میلیون کودک افغان نمی توانند به مکتب بروند.

این گزارش همچنان چالش های فرا روی دولت افغانستان و جامعه جهانی و بخصوص فرا روی وزارت زراعت را یاد آور می شود، زیرا زراعت نقش کلیدی را در تأمین پلان عمل کمک های بشردوستانه ایفا می نماید که در این جای شک نیست.

به گونه مثال آمادگی برای انتقال کمک های اضطراری و تأمین ذخیره های ستراتیژیک غذا و مصئونیت غذایی نیازمند افزایش تولید مواد غذایی می باشد.

همچنان صحت مردم مستقیماً وابسته به رژیم خوب و غذای متوازن میباشد.

نکته مهم دیگر گزارش این است که متأسفانه هنوز هم در اثر وجود فقر مزمن، مردم افغانستان اکثر درآمد خود را برای خریدن مواد خوراکی به مصرف می‌رسانند.

بطور مثال، در بریتانیا مردم کمتر از ۱۰ درصد عاید خود را در غذا به مصرف می‌رسانند اما این راپور گزارش میدهد که مردم افغان بیش از ۷۰ درصد عایدات خود را در مواد خوراکی به مصرف می‌رسانند.

این روشن است در صورتیکه مردم ۷۰ درصد را در غذا مصرف میکنند، هیچ پول باقی نمی‌ماند تا در بخش های صحت، سرپناه، معارف و فعالیت های اجتماعی و تفریحی مصرف نمایند.

اما نکته خوب این است که ما تغییرات مثبت را در ذهنیت عامه بین المللی در حمایت از زراعت می‌بینیم.

بعضی شما شاهد هستید که چارچوب ملی انکشاف زراعت که سه ماه قبل به جامعه بین المللی ارائه گردید از یک حمایت وسیع جامعه بین المللی را بدست آورده است.

همچنان، در نتیجه همکاری دفتر یوناما به خصوص حمایت شخص جلال‌تباب کای آیده نماینده خاص سر منشی ملل متحد در افغانستان، تمویل کننده گان و سایر اعضای جامعه بین المللی و انجوها هماهنگی و همکاری بیشتر را با دولت افغانستان نشان می‌دهند. و در آینده کمک های بیشتر در سکتور زراعت و تولیدات زراعتی به مصرف خواهد رسید.

بلاخره اینکه برنامه عمل بشری بصورت واضح نشان میدهد که سکتور های اقتصادی و اجتماعی ارتباط بسیار نزدیک باهم دارند.

همچنان این گزارش نشان میدهد که نیاز به همکاری بیشتر میان تمویل کننده گان وجود دارد تا این پلان را تطبیق نمود.

در اخیر، من از یوناما و به خصوص از آقای رابرت واتکنز معاون نماینده سر منشی و تمام تمویل کننده گان که در این درخواست دولت افغانستان و جامعه بین المللی برای همکاری شان اشتراک ورزیدند، تشکر نمایم.

رابرت واتکینز

از جناب وزیر آقای رحیمی و از شما لوران و از همه مطبوعاتیی که در اینجا گرد آمده اند تشکر می‌کنم.

من فکر می‌کنم این قابل ذکر و یادآوری برای همه ما است که ما که فعلاً در ششمین ماه تطبیق پلان عمل بشری قرار داریم بدانیم که این گزارش از چه صحبت میکند. در واقع این یک برنامه ای است که توسط ادارات سازمان ملل، سازمان های غیر دولتی و در مشوره با دولت افغانستان طراحی شده است تا چهارچوبی باشد برای هماهنگی فعالیت های بشری در رابطه با نیاز های خیلی مبرم.

من بر کلمه "نیاز" بیشتر تاکید می‌کنم به این دلیل که اینجا هیچگونه اجندای سیاسی و جغرافیایی وجود ندارد. همه پروژه های طرح شده در این پلان به این هدف است تا به نیاز های عاجل مردم رسیدگی شود. از این گذشته، این پلان تنها عبارت از لیستی از پروژه ها برای مردم نیازمند نیست. بلکه این یک چهارچوب اولویت بندی شده است که به هدف جلوگیری از هرگونه دوگانگی و تکرار میان همه فعالانی که در این کشور فعالیت می‌نمایند تهیه شده است و به این منظور خدمات به آنانی که بیش از همه به آنها نیاز دارند فراهم شود.

هدف این بازبینی این است که ما ببینیم که طی شش ماه گذشته ما چه موفقیت هایی داشته ایم و همچنین تا خلا ها و کاستی بارزی را که احتمالاً وجود دارد شناسایی کنیم. من خیلی خوشحالم که این حقیقت را اعلان کنم که واکنش دهنران خیلی عالی بوده است. ما تقریباً هفتاد درصد وجوه مالی برای این فراخوان را به دست آورده ایم. اگر به یاد داشته باشید این فراخوان ۶۴۸ میلیون دالر بود و ما تا کنون ۴۵۰ میلیون دالر را دریافت نموده ایم. این نشان می‌دهد که پاسخ دهنران خیلی خوب است.

سازمان غذایی جهان که در بخش فراهم آوری مساعدت های غذایی به مردم کار می کند، برای 3.7 میلیون تن مواد غذایی فراهم نموده است.

اما با وجود این انکشافات مثبت یک سلسله مسائل دیگر نیز هست که من می خواهم روی آنها تاکید کنم.

نخست از همه طوریکه همه میدانید به دلیل مشکلات امنیتی در کشور ما قادر نیستیم به همه مردمی که به مساعدت نیاز دارند دسترسی پیدا کنیم. لذا موضوع دسترسی به مردم در صدر اجندای ما قرار دارد.

با اینکه ما بسیار خوشحال هستیم که این قدر پول دریافت نمودیم تا بتوانیم غذا به مردم ارایه دهیم، نیاز های مبرم دیگری نیز باقی مانده که باید مشخص شود. این مسئله شامل معارف، مسکن، بهداشت و حفظ الصحه می گردد.

سومین مسئله مهم این است که مقدار بسیار کم منابع به سکتور سازمانهای غیر دولتی یعنی موسسات غیر دولتی سوق داده شده است. واقعاً می خواهیم تأکید کنیم که بسیار مهم است که موسسات غیر دولتی کمک مالی بیشتر دریافت کنند، زیرا این ها موسسات غیر دولتی اند که به منزوی ترین و مشکل ترین مناطق دسترسی پیدا می توانند.

در خلاصه گفته هایم می خواهم سه مسئله را بگویم. اول، طوریکه یاد آور شدم، هنوز هم نیاز های وجود دارد که مودر توجه تمویل کنندگان قرار نگرفته و ما از آنها می خواهیم تا به این فعالیت ها در طی درخواست شش ماه آینده توجه کنند.

دوم، این واقعیت که ما در دوره بسیار داغ انتخاباتی قرار داریم و تا انتخابات یک ماه باقیمانده. ما نباید فراموش کنیم که کسانی هستند که در نیاز بسیار شدید به کمک قرار دارند و ما باید به آنها و همچنان پروسه انتخابات باید توجه کنیم.

مسئله سوم و به احتمال مهمترین. می خواهم از حلقاتی که مانع انتقال کمک های بشری در کشور می شوند درخواست کنم. شما همه میدانید که بعضی از فعالین بشری تحت حمله قرار گرفته و کشته شدند و آن کمک ها به نیازمندان کمک ها نرسید. ما از طرف های نامبرده می خواهیم تا اجازه دسترسی بشردوستانه را به آن مناطق بدهند، تا تمام مردم کشور بتوانند از این کمک بین المللی مستفید شوند. تشکر از توجه شما و حالا رشته سخن را می خواهم به آقای لوران سپارد بدهم.

آقای لوران سپارد

جلالتمآب، همکاران، خانم و آقایان و دوستان مطبوعاتی

نام من لوران سیلارد است. من رئیس موسسه اکیر استم که منحیث هیئات هماهنگ کننده سازمان های غیر دولتی ملی و بین المللی عمل می کند. من در این جا به نمایندگی از جامعه مدنی یا سازمان های غیر دولتی صحبت می کنم.

از این که به اینجا تشریف آورده اید، متشکرم. به خصوص با توجه به اینکه این روز ها حوادث عمده ای مانند انتخابات ریاست جمهوری در افغانستان در حال روی دادن است.

من نمیخواهم وقت زیادی را از شما بگیرم. اما من می خواهم سه پیام کلیدی را در رابطه با بازبینی میان - دوره ای پلان عمل بشری به شما منتقل نمایم.

اولاً، آری مساله وضعیت بشری در افغانستان به خصوص در مناطق نا امن همچنان یک موضوع قابل نگرانی است.

دوم، برنامه عمل بشری در افغانستان طور شاید و باید که ما فکر می کنیم مورد حمایت قرار نگرفته است. سازمان های غیر دولتی کمترین حمایت را داشته است و به برخی از سکتور ها نیز مانند صحت نیز توجه کمتری صورت گرفته است.

مساعدت های بشری به صورت بیطرفانه و غیر جانبدارانه در افغانستان با چالش روبرو است و همینطور موضوع عدم دسترسی دوامدار به مردم نیز قابل نگرانی میباشد.

افغانستان همچنان با فقر و تنگدستی شدید دست و پنجه نرم می کند یک سوم جمعیت این کشور (8 میلیون) به کمبود مواد غذایی مواجه است. هرساله حوادث طبیعی رخ می دهد و مردم را به خصوص طبقه آسیب پذیر را متضرر می سازد. منازعه هنوز در افغانستان ادامه دارد و تقریباً 40% منطقه را متاثر ساخته است.

بلی درین حالت تقویت واکنش بشری نیازی است غیر قابل انکار.

پلان عمل بشری دو هدف عمده دارد: یکی این است که توجه مقامات دولتی و جامعه جهانی جلب گردد و دوم جمع آوری منابع مالی به خاطر رسیدگی به وضعیت بشری موجود و تخفیف آلام مردم است.

ما به این نیازمندی ها چگونه رسیدگی می کنیم؟ در رسیدگی به نیازمندی، تا جایی که به تشریح استراتژی های دراز مدت برای از بین بردن فقر و پاسخگویی به حوادث طبیعی مکرر مربوط می شود، حکومت نقش اساسی را بازی می کند. دوم سازمان ملل از طریق دفاتر گوناگونش یک شریک عمده حکومت برای فراهم نمودن مساعدت های بشری و حمایت از استراتژی های دراز مدت آن است. یک فعال عمده دیگر نیز وجود دارد که جمعیت کشور را در 34 ولایت از سال 1961 بدینسو مورد حمایت قرار می دهد. و آن عبارت است از جامعه مدنی یعنی سازمان های غیر دولتی.

مؤسسات غیر دولتی که مردم را حمایت می کنند با چالش های عمده روبرو هستند. دو مسئله مهم در این جا است... اول آن دسترسی به مردم و دلیل آن هم عمدتاً به مسئله امنیت وابسته است. به گونه مثال می خواهم یک رقم به شما بدهم، از آغاز امسال تا کنون 38 کارمند مدد رسانی کشته شده اند که به صورت متوسط به 5 کشته در هر ماه میرسد. من نمی خواهم به جزئیات این مسئله به پردازم: اما یکی از دلایلی که امنیت آسیب پذیر می شود این است که آنها نمی توانند فعالین بشری را از دیگر فعالین مانند نیرو های مسلح یا قراردادی های خصوصی تشخیص بدهند.

مؤسسات غیر دولتی از یک استراتژی نظامی حمایت نمی کنند، بلکه فقط از مردم حمایت میکنند. لطفاً نقل قول من را در این ارتباط به اشتباه نگیرید. من نمی گویم که جامعه مدنی مخالف نظامی هاست. جامعه مدنی نه طرفدار و نه برخلاف برنامه های نظامی است. بلکه بیطرف است و جانب کسی را نمی گیرد. مؤسسات غیر دولتی برای مردم کار می کنند. اولویت آنها مشخص نمودن نیاز ها در هر کجا می باشد.

مؤسسات غیر دولتی انتفاعی نیستند. هدف آنها استفاده از تمام منابع شان بخاطر ارایه کمک در صورت نیاز می باشد.

مؤسسات غیر دولتی نه تنها در تفکیک خود با دیگر فعالین بلکه در دسترسی به مردم نیز مشکل دارند و در ضمن بخاطر دسترسی به منابع و تمویل منابع جهت ارایه کمک نیز مبارزه می کنند. حتی سعی دارند تا کمک مستقلانه و بیطرفانه را با رعایت کامل وقار و حیثیت مردم افغانستان ارایه دهند.

در ارتباط به وضعیت تمویل وجه فعلی پلان عمل بشری من چند رقم را به شما می گویم. 68 درصد بودجه 600 میلیونی درخواست شده در ابتکار پلان عمل بشری از سوی جامعه تمویل کننده تا کنون حمایت شده است. این را می توان به مثابه یک موفقیت در پلان عمل بشری در نظر گرفت و وقتی به جزئیات می نگریم، معلوم میشود که از جمله 420 میلیون دالر اختصاص داده شده توسط تمویل کنندگان، فقط 4.0 درصد (کمتر از 20 میلیون دالر) از پروژه های مؤسسات غیر دولتی حمایت می کند، در حالیکه 96 درصد تمویل ها از پروژه های ملل متحد حمایت می کند. 92 درصد سکتور غذایی تحت پوشش قرار گرفته. اما در مورد بخش صحت که فقط 4 درصد آن پوشش شده چی می توان گفت؟ در کشوری که فقط 25 درصد جمعیت آن به آب پاک و بهداشت مناسب دسترسی دارند در مورد آب و بهداشت چه باید گفت و آیا فقط 36 درصد آن پوشش شده؟ در مورد حمایت چه میتوان گفت آنهم در یک کشوری که جنگ جریان دارد چه باید گفت (فقط 27 درصد درخواست درین سکتور پوشش شده است).

می خواهم دو پیشنهاد کنم. اول از جامعه تمویل کننده می خواهم تا دیگر سکتور هایی را که به کمک غذایی ارتباط ندارد، بیشتر حمایت کنند. همچنان از جامعه تمویل کننده درخواست می نمایم که از پروژه های موسسات غیر دولتی حمایت کنند تا بتوان موازی با کنوانسیون های ژنو و بخاطر احترام به وقار مردم در مناطق متأثر از جنگ، از واکنش بیطرفانه و مستقل بشری حمایت نمود. همچنان می خواهم تا شبکه موسسات غیر دولتی را در سراسر کشور حفظ نمایند تا بتوان به مردم دسترسی پایدار داشت.

در جمع بندی باید بگویم که جامعه مدنی و جامعه موسسات غیر دولتی یک همکار مهم مردم افغانستان است. حمایت نمودن از موسسات غیر دولتی به معنی حمایت از مردم است. حمایت از مردم به معنی ارایه منابع کافی به موسسات غیر دولتی است. تشکر از شما.

سوالات و جوابات

پژواک: در مورد بررسی که شما صحبت میکنید، آیا کدام سروی انجام شده است و اگر بله در کجا این سروی صورت گرفته است؟

محمد آصف رحیمی: درخواست شش ماه قبل در ماه فیبروری توسط هشت موسسه ملل متحد و سی و نه موسسه بین المللی صورت در مشوره و همکاری نزدیک با دولت به شمول وزارت زراعت تهیه و در دسترس جامعه جهانی قرار گرفت. این تنها یک بررسی میان وسطی از اجراءات درخواست است. مجموع پول تقاضا شده به 645 ملیون دالر میرسد که اکثر تعهدات در بخش کمک مواد غذایی یعنی پروگرام غذایی جهان صورت گرفته است. مشکل را که جامعه انجو و اکبر در مورد صحبت میکرد این است که منابع کافی در اختیار سایر سکتور ها قرار نگرفته است. به گونه مثال، سکتور صحت، حفاظت و حمایت از کمک رسانان، زراعت اضطراری خیل مهم اند. تخم در آن وقت برای فصل کشت خیلی مهم بود. کود کیمیایی، مدیریت حوادث طبیعی و حفاظت از سیلاب خیلی ضروری اند که متأسفانه توجه کمی به آنها صورت گرفته است. اما شش ماه دیگر داریم و امیدواریم که توجه بیشتر به سکتور های دیگر نیز به عمل آید.

خبرنگار آزاد: سوال من متوجه هر دو نفر یعنی جناب وزیر و نماینده ملل متحد می باشد.

واضحاً میلیارد ها دالر به این کشور سرازیر می شود، اما همانگونه که شما گفتید نیاز ها در عرصه بشری هنوز هم کاملاً پاسخ داده نشده است. آیا فکر نمی کنید که تأمین وجه تمویل کنندگان هنوز هم اساساً به اجندا ها در سکتور سیاسی و جغرافیایی وابسته اند؟

رابرت واتکینز: ما طبعاً می دانیم که کمک های زیادی چه در عرصه انکشاف و چه در عرصه بشری به افغانستان داده شده است. اما آنچه که ما سعی داریم با کمک بشری انجام دهیم این است که می خواهیم مطمئن شویم که یک چارچوب هماهنگ شده وجود دارد که در آن تمام فعالین یعنی نه تنها موسسات غیر دولتی و ملل متحد و دولت بلکه تمویل کنندگان هم بتوانند در مشوره با هم کار کنند تا اینکه هیچ نوع پروگرام کمکی دوجانبه که قبلاً در عدم هماهنگی صورت گرفته وجود نداشته باشد.

حالا ما می دانیم که منابع زیادی سرازیر می شود و بصورت دوجانبه مستقیماً از سوی تمویل کنندگان به ادارات محلی یا دیگر شبکه ها مورد استفاده داده می شود. آنچه را که ما سعی داریم، ترغیب طرفین بخصوص دولت به فعالیت از طریق این چهارچوب می باشد که ما و تمویل کنندگان بر سر آن توافق نموده ایم و ما را به انجام آن ترغیب نموده اند. به نظر من مشکل این است.

محمد آصف رحیمی: به نظرم شما میدانید که اگر دولت افغانستان و جامعه بین المللی بشمول موسسات غیر دولتی هماهنگی و تشریک معلومات شان را بهتر بسازند آنگاه انتقال منابع اهمیت کمتر به خود می گیرد. صرفنظر از اینکه پول از طریق دولت یا موسسات غیر دولتی یا ملل متحد و یا هم سکتور خصوصی مصرف شود. زمانیکه ما یک میکانیزم هماهنگی داشته باشیم و همه معلومات را با هم شریک بسازیم، در آن صورت همه چیز خوب خواهد بود و مشکلی وجود نخواهد داشت.

من مطمئن هستم که وجوه مالی از طریق کانال های مختلف ارایه می گردید.

اما در سکتور های دیگر و به غیر از مواد خوراکی از طریق موسسات غیر دولتی، منابع کمتری از طریق فراخوان ارائه شده. به نظر من اصل مسئله این بوده است.

البته به معنی این نیست که کمک بشری از طریق دیگر کانال ها تمویل نشده است. مثال های زیادی در این باره وجود دارد.

بی بی سی: اظهارات وجود دارد که برخی از انجوها از منابع که به آنها تعلق دارد، سوء استفاده مینمایند. فساد اداری در بین شان وجود دارد. و آن دلیل است که مردم کمک های بشری را بدست نیآورند. نظر شما در این مورد چیست؟

لوران سیلارد: اگر اطلاعات که من در اختیار دارم درست باشد، بیش از 1,600 انجوا داخلی و 315 انجوا بین المللی راجستر نموده اند. به این معنی که فعالان زیاد وجود دارد و در 34 ولایت کار میکنند. زمانیکه شما چنین یک حجم فعالیت را داشته باشید، البته که نمونه های خراب در بین آنها وجود میداشته باشد. به این معنی که شما حالات و مشکلات کار ما را تصور کرده نمیتوانید. ما در یک محیط سهل کار نمیکنیم، مسایل امنیتی، مشکل فهمیدن تفاوت فرهنگ محیط و خیلی عوامل دیگر نشان میدهد که چرا بعضی اوقات فعالیت ها آنطوریکه باید صورت گیرند، نمیگیرند. آنها اکثراً قضایای منزوی هستند. مشکل این است که ما میخواهیم تا یک نمونه غلط را بگیریم و از آن یک قاعده بسازیم. چرا ما سوال را طور دیگری طرح نکنیم، بیایند بالای مهمترین قضیه تمرکز نماییم. دقیقاً، پول ترتیب میگرد، قبل از اینکه کمک را بدست آوریم فعالیت به عمل میاید. بلی اگر شما بنگرید، شما همشیه نمونه های غلط را دریافت خواهید کرد. هر سکتور با آن مبارزه میکنید. سکتور خصوصی مشکل فساد اداری دارد و من یقین دارم که مقامات نیز با آن مشکل دارند. این نورمال و غیر قابل جلوگیری است. آنها این قضایا استثنی هستند. بیایند که به مسیر اصلی بنگریم. واقعیت این است که اکثر 90 درصد این کمک ها و پول به حقدار میرسد و مردم کمک بدست میآورند.

رادیو آزادی: سوال من متوجه معاون نماینده خاص سرمنشی است. طوریکه یاد آور شدید، درخواست یا پول ها به کمک های غذایی و غیره معطوف شده و دیگر اینکه ما باید در بخش های دیگر درخواست نیز باید کار کنیم. شما بخاطر اصلاح وضعیت چه می کنید؟

رابرت واتکینز: اول از همه، مهمترین کاری که ما می توانیم، رساندن این معلومات به گوش تمویل کنندگان است و هدف این کنفرانس مطبوعاتی و آغاز بررسی میان دوره ی که سریعاً بعد از این با تمویل کنندگان آغاز می شود، نیز همین مسئله می باشد. بنابراین می خواهیم تا مسئله را مورد توجه شما قرار دهیم. این مهمترین کاریست که ما می توانیم.

محمد آصف رحیمی: من نیز می خواهم یک مسئله را علاوه کنم: وزارت زراعت از مطبوعات می خواهد که این پیام را به گوش پروگرام غذایی جهان برسانید و اینکه پروگرام جهانی بجای خرید مواد غذایی از خارج باید از کشاورزان داخلی بخرد تا بتوان آنها را به ایجاد موفقیت برای شش سال آینده ترغیب نمود، در غیر آن شاید دوباره به کشت کوکنار روی بیاورند.

رابرت واتکینز: یک مسئله دوم هم وجود دارد: ما باید مشخص کنیم که آن نیاز ها چقدر مبرم هستند و باید ببینیم که آیا می توانیم منابعی را که موسسات ملل متحد و موسسات غیر دولتی به دست آورده اند به طرف آن نیاز های مبرم که باید مشخص هم شوند به مصرف برسانیم. این به این معنی است که منابع خودمان را در یک بند بودجی دیگر به مصرف برسانیم. ما همیشه و بخاطر همه اقلام، چه دوا باشد یا مواد خوراکی تدارکات و خرید داخلی را تشویق کرده ایم. هر چیزی که موجود است و در داخل افغانستان تولید می شود، ما نمایندگی های بشری را تشویق می کنیم تا از این محصولات در حد ممکن استفاده کنند.